

SCHADUWEN
OVER RAZMIR

Maite Donker

4.

“Kom op, Rylia! Wat ben je toch altijd sloom.”

Met een diepe zucht volgt Rylia haar vrienden door de straten van Razmir. Ze snapt niet hoe de jongens zo achteloos kunnen doen. Zij is nog lang niet gewend aan de prachtige stad met zijn kronkelende straten, knusse huisjes en met bloemen gevulde parkjes. De stad is veel groter en levendiger dan ze zich had voorgesteld en ze zou graag nog wat langer rondkijken.

Maar haar vrienden zijn al lang niet meer onder de indruk.

Met enige moeite trekt ze haar aandacht los van een vreemd apparaat. Ze denkt dat het bedoeld is om water naar de tweede verdieping van het bijbehorende huis te leiden, maar ze weet het niet zeker. Wat een wonderlijke uitvindingen hebben die Razmiri toch gedaan.

Pel en Nem zijn al doorgelopen. De beide jongens zijn een stuk langer dan zichzelf, waardoor ze moeite moet doen om ze bij te houden. Daar houdt de vergelijking tussen de twee ook wel een beetje op. Nem is lang en slank met warrig bruin haar. Hij draagt een leren harnas en heeft twee dolken aan zijn riem hangen. Pel, daarentegen, is forsggebouwd. Zijn zwarte haar strijkt over de kraag van zijn zware, metalen harnas. Hij draagt zijn schild op zijn rug en een zwaard aan zijn zij.

Het enige andere dat ze gemeen hebben, is dat de jongens hun uitrusting dragen alsof ze erin geboren zijn. Ze lopen rond met een zelfverzekerde houding die hen ouder doet lijken. Als ze niet beter zou weten, zou Rylia denken dat de jongens al in de twintig zijn. Toch zijn ze pas zestien jaar oud, net als zichzelf.

Ze haast zich om Pel en Nem in te halen.

Het tweetal is zo druk in gesprek dat ze niet zien hoe stedelingen snel uit de weg gaan en aan de kant van de straat blijven wachten tot

ze gepasseerd zijn. Ze zien ook de ijzeren rails niet die diep in de straat ligt totdat Nem er bijna over struikelt. En ze horen de tram pas aankomen op het moment dat de remmen beginnen te piepen.

“Pas op!” roep Rylia, maar haar waarschuwing komt veel te laat.

Nem staat midden op de rails en kijkt verbijsterd toe hoe de immense tram steeds dichterbij komt. Rylia weet zeker dat het logge gevaarte nooit op tijd kan stoppen en dat ze Nem over enkele seconden onder het voertuig zal zien verdwijnen.

Toch stopt de tram net op tijd.

Rylia rent naar haar vrienden toe. Ze verwacht dat elk moment de deur van de tram open zal zwaaien om de bestuurder naar buiten te laten die hen krachtig duidelijk zal maken dat ze uit hun doppen moeten kijken.

Maar er gebeurt niets. De tram staat daar maar stilletjes, eerbiedig te wachten totdat ze aan de kant gaan. Ook de omstanders maken geen aanstalten om iets te doen. Ze kijken alleen maar schaapachtig toe.

“Laten we...” Rylia likt haar schrik weg. “Laten we verdergaan.”

“Dat lijkt me een goed idee,” beaamt Pel, die ook de zwijgende mensen bekijkt.

Pas als ze uit het zicht zijn verdwenen, horen ze de tram piepend en krakend weer in beweging komen.

Nem heeft het lef om te grinniken. “Zag je dat? Dat was cool!”

“Nem! Je had aangereden kunnen worden,” wijst Rylia hem terecht, maar Nem werpt haar alleen maar een ondeugende blik toe.

“Ze heeft gelijk,” valt Pel haar bij. “Het zou erg vervelend zijn geweest als het voertuig niet op tijd had kunnen stoppen.”

“Ach wat.” Nem haalt achteloos zijn schouders op, maar krimpt dan zichtbaar ineen onder Rylia’s boze blik.

“We hebben beloofd dat we geen problemen zouden veroorzaken!” zegt ze. “We hebben het gezworen.”

“Oké, oké.” Hij steekt zijn handen omhoog in een sussend gebaar. “Ik zal voortaan beter uitkijken, zusje.”

“Noem me niet zo,” moppert Rylia, maar ze kan haar boze blik niet volhouden als Nem speels aan haar krullen trekt.

“Natuurlijk wel. Van nu af aan ben je mijn zus en is Pel mijn broer.” Hij kijkt hen beiden verwachtingsvol aan. “Kom nou, dat is toch veel gezelliger dan doen alsof we vreemden van elkaar zijn?”

Met een diepe zucht, omdat ze weet dat er niet met hem te praten valt als hij in zo’n bui is, geeft Rylia zich gewonnen. “Het zal wel,” mompelt ze en ze laat de twee jongens weer voorgaan door de straten van Razmir.

Ruim een uur later is de zon bijna ondergegaan en zijn de straten waar ze doorheen lopen verlaten. De inwoners van de stad hebben zich veilig in hun huizen teruggetrokken voor het avondeten.

Nem stopt op een kruispunt. Hij kijkt eerst naar links, dan naar rechts en vervolgens weer naar links. Even denkt Rylia dat hij haar in de maling neemt door nu net te doen alsof hij heel zorgvuldig de straat oversteekt. Dan zegt Pel ineens: “Je bent toch niet de weg kwijt, hè?”

“Uh,” is het enige antwoord dat ze krijgen.

“Ik had het kunnen weten,” zegt Pel met een geïrriteerd gebaar. “We hadden gewoon de hoofdstraat moeten nemen.”

“Kijk niet naar mij,” bijt Nem terug. “Rylia wilde meer van de stad zien.”

“Je zei dat je wist waar we naartoe moeten!”

Voordat de ruzie uit de hand kan lopen, gaat Rylia tussen de twee jongens in staan. Ze moet omhoogkijken om hun ogen te ontmoeten, maar als ze haar strengste blik opzet doen ze toch allebei een stap achteruit.

“Dit helpt ons geen steek verder. Nem, waar moeten we naartoe?”

“De Ossenpoort,” antwoordt hij onderdanig.

“Goed,” zegt ze kalm. “Dan gaan we gewoon iemand om hulp vragen.”

“We kunnen het zelf wel vinden,” zegt Nem laatdunkend. “Het is die kant op ... denk ik.”

“Wat is het toch met mannen en... Ach, laat maar.”

Zonder op de andere twee te wachten, loopt ze door, links en rechts kijkend of ze iemand ziet om de weg aan te vragen. Ze komt niemand tegen.

Misschien moeten ze inderdaad terug naar de hoofdstraat. De hoofdstraten van Razmir lopen als de spaken van een wiel door de stad, met het Bastion als middelpunt en de stadsmuur als buitenste rand. Als ze vanaf het Bastion de juiste hoofdstraat hadden gevolgd, had die hen kaarsrecht naar de Ossenpoort geleid. Ze hadden zelfs niet eens door de stad hoeven lopen. Hun magie had hen rechtstreeks naar de poort kunnen brengen.

Maar Rylia had inderdaad haar metgezellen gevraagd om een langere route te nemen zodat ze van de stad kon genieten.

Net als ze zich daarvoor wil verontschuldigen, roept Nem: "Hé, kijk daar."

Ze volgt zijn wijzende vinger en ziet iemand uit een zijstraat tevoorschijn komen. Het is een jonge vrouw – 'meisje' is waarschijnlijk een betere benaming – van vijftien of zestien jaar oud met lang bruin haar dat in een massa van kleine vlechtjes langs haar schouders naar beneden hangt. Ze komt Rylia vaag bekend voor, maar voordat ze in haar geheugen kan graven, merkt het meisje hen op.

Als een hert dat in een fel licht gevangen wordt, blijft ze stokstijf staan.

"Wacht, we willen alleen maar wat vragen," roept Nem die snel naar haar toeloopt.

Het meisje deinst achteruit totdat ze met haar rug tegen de muur staat. Ze kijkt zo angstig rond dat Rylia medelijden met haar krijgt.

"Nem, je maakt haar bang," berispt ze de jongen en hij doet met een schaaachtige grijns een stap achteruit. "Het spijt me dat we je lastigvallen, maar we zijn een beetje de weg kwijt en we zouden je hulp goed kunnen gebruiken," voegt ze er op haar meest vriendelijke en geruststellende toon aan toe.

"De ... weg kwijt?" De donkere ogen van het meisje worden nog groter.

Pel mompelt ongeduldig: "Dit heeft geen enkele zin."

Rylia werpt hem over haar schouder een boze blik toe en richt dan haar aandacht weer op het meisje. "We moeten naar de Ossenpoort. Zou je ons alsjeblieft kunnen vertellen hoe we daar komen?"

Het meisje kijkt haar nog steeds verdwaasd aan. Ze doet een paar keer haar mond open en weer dicht zonder dat er geluid uit komt. Dan ratelt ze een lange reeks aanwijzingen af. Rylia luistert aandachtig en vraagt haar vriendelijk om het nog een keer te herhalen zodat ze zeker weet dat ze het goed onthouden heeft.

“Dank je wel.” Ze draait zich om naar de andere twee en wijst terug de straat in waar ze vandaan kwamen. “Die kant op.”

“Oké, oké, ik heb misschien een afslag gemist.” Mopperend sjokt Nem de aangewezen richting op.

Rylia kijkt nog een keer om naar het meisje dat hen de weg heeft gewezen en zwaait vriendelijk.

“Het verbaast me dat ze de vraag begreep,” zegt Pel bedachtzaam.

“Razmiri zijn niet achterlijk,” verwijt ze hem.

“Nee,” geeft hij toe, “maar het zijn geen Gezegenden zoals wij.”

Al snel krijgt ze spijt dat ze de weg hebben gevraagd. Ze hadden gewoon terug kunnen gaan naar hun comfortabele kamers. Dat was een stuk beter geweest dan zich in het donkere bos te wagen op zoek naar monsters.

Rylia houdt haar staf omhoog. Het is een simpel wapen – niet veel meer dan een knoestige tak – maar het helpt haar om haar magie te gebruiken. Ze tovert een lichtpuntje tevoorschijn. Het vlammetje blijft boven de punt van haar staf zweven.

Het licht doet weinig om haar afschuw te verminderen. Het wezen ziet er alleen maar angstaanjagender uit. Zijn leerachtige huid, de lange afhangende oren en de veel te brede mond vol met scherpe tanden zijn ineens duidelijk zichtbaar. Ze wilde dat ze het niet had gezien.

Het aardmannetje knijpt zijn felgele ogen dicht en sist naar de lichtbron. Pel maakt meteen gebruik van de afleiding. Met een kreet trekt hij zijn zwaard en haalt hij naar het wezen uit. De aardman is sneller dan verwacht. Hij duikt onder de slag door, maar Pel volgt zijn aanval op met een klap van zijn schild. De metalen plaat raakt het wezen vol in het gezicht.

Terwijl het aardmannetje versuft op zijn benen staat te zwaaien, scheurt de duisternis achter hem ineens open en stapt Nem uit het

niets tevoorschijn. Hij heeft zijn beide dolken in de aanslag. Bloed vloeit als hij uithaalt en met een jammerend gehuil draait het monster zich om naar zijn nieuwe aanvaller.

“Dat dacht ik niet,” bromt Pel. Er verschijnen gloeiende kettingen in zijn hand. Met een geoefende beweging gooit hij de kettingen over het aardmannetje heen. Zodra de magische ketenen het wezen raken stopt zijn beweging richting Nem en richt hij zijn gele ogen weer op Pel.

Woest sissend vecht het monster tegen de banden die stevig over hem heen liggen. Hij weet nog net een scherpe klauw over Pels gezicht te halen voordat de twee jongens hem voorgoed het zwijgen opleggen.

Pas als ze zeker weet dat de aardman niet meer op zal staan, kan Rylia de verlamme angsten van zich afschudden. Ze kijkt huiverend toe hoe het lichaam van het wezen in een zwarte brij uiteenvalt en langzaam in het niets verdwijnt. Het is geen smakelijk gezicht. Snel draait ze zich om naar Pel om te zien hoe erg hij gewond is.

“Het is niets,” zegt hij kalm, terwijl ze zijn hoofd heen en weer draait om in het licht van haar vlammetje te zien hoe erg het is. “Het gaat vanzelf wel over.”

“Laat me nou,” zegt ze. De woorden komen kribbiger over haar lippen dan ze van plan was. “Sorry. Ik ... ik ben nutteloos in een gevecht,” zegt ze schoorvoetend. “Dus laat me op zijn minst dit doen.”

Hij haalt zijn schouders op en ze accepteert dat als toestemming om haar hand op zijn wang te leggen. Haar vingers gloeien wit op in de duisternis en als ze haar hand weghaalt, is de wond genezen. Er is niets meer van te zien, zelfs geen litteken.

Plotseling komt er een ongevraagde gedachte bij haar op. Snel laat ze haar hoofd hangen zodat haar blonde krullen de bloes op haar wangen verbergen. Ze staat nu wel heel dicht tegen hem aan. Hij zou alleen maar zijn armen op hoeven tillen om haar te omarmen en tegen zich aan te trekken en...

Nems triomfantelijke kreet doorbreekt de ongemakkelijke stilte: “Bingo!”

Hij duwt de bosjes uit elkaar en toont hun een stapel jutezakken: het gestolen graan dat ze moesten vinden.

“Help me eens dragen,” roept hij over zijn schouder naar hen, zich zoals gewoonlijk totaal niet bewust van de spanning.

Pel lijkt ook niets in de gaten te hebben. Hij draait zich zonder iets te zeggen om naar zijn vriend om hem te helpen. Dan, als hij haar passeert, aarzelt hij en Rylia voelt haar hart een sprongetje maken. Misschien heeft ze het zich toch niet verbeeld.

“Over wat je zei...” zegt hij terwijl hij haar een beetje onbeholpen op de schouder klopt. “Dat komt nog wel, Rylia. Geef het tijd. We moeten gewoon oefenen, dan groeit onze kracht vanzelf.”

Teleurgesteld kijkt ze hem na. Als de zakken bij elkaar geraapt zijn, voegt ze zich bij de jongens. Ze houdt haar handen op om de spreuk te activeren die hen rechtstreeks naar het Bastion teleporteert. Witte tentakels van magie omarmen hen en trekken hen terug naar hun thuis. In de seconde dat ze door de leegte zweeft die haar helemaal van buiten de stad naar het Bastion brengt, bedenkt ze ineens iets: dit was misschien wel het langste gesprek dat ze ooit met Pel gevoerd heeft.

5.

Maika loopt door verlaten straten. De zon is al een tijd geleden ondergegaan, maar haar voeten blijven doelloos door de straten dwalen. Ze voelt er niets voor om naar huis te gaan; een huis dat op dit moment veel te leeg is. Haar moeder moet tot laat werken en zal pas na middernacht thuis zijn.

Normaal gesproken kijkt ze uit naar deze dagen. Dan kan ze lekker genieten van de rust, laat opblijven en haar huiswerk een keertje links laten liggen. Niet dat ze het ooit te bont maakt. Haar moeder zou haar niet alleen durven laten als ze te gek zou doen. En ze kunnen het geld dat haar moeder verdient in het café goed gebruiken.

Maar vandaag wil ze niet naar huis. Ze dwaalt door de straten, terwijl haar gedachten door haar hoofd blijven dwalen.

Waarom heb ik dat nou weer? Kom ik die vreemde Gezegenden niet een keer, maar twee keer tegen. En die vraag! Hoe kan het dat Gezegenden de weg niet weten?

Ze kan het voorval niet van zich afschudden. Dus blijft ze maar lopen, door straten die snel killer worden nu de zon is verdwenen.

Ze schrikt pas op uit haar gedachten als ze voor zich uit de muur ziet die hoog boven de daken oprijst. De stenen waaruit de muur is gemaakt zijn zo groot als karren en zijn op zo'n meesterlijke manier samengevoegd dat hij nooit onderhoud nodig heeft. Geen mens weet nog hoe de oorspronkelijke Razmiri de muur gebouwd hebben, maar iedereen is er dankbaar voor. Zonder die muur zou de stad niet bestaan.

Maika rilt als ze denkt aan wat zich daarbuiten bevindt. Snel keert ze de muur de rug toe en trekt weer dieper de stad in. Daarbuiten is niets. Alleen maar monsters en wildernis. En voor die monsters is

Razmir een baken in de duisternis. Als de Gezegenden hun aantallen niet in toom zouden houden, zouden de monsters de stad kunnen overmeesteren.

De laatste serieuze aanval vond plaats toen zij nog maar een baby was, maar ze kent het verhaal. Het is zo'n verhaal dat wordt verteld om kinderen bang te maken: de dag dat de monsters aanvielen. Ze braken door de noordelijke muur en hebben meer dan tien mensen gedood, onder wie een hele adellijke familie.

Ze voelt zich ineens beter dat ze de Gezegenden de weg heeft gewezen. Misschien hebben zij net een nieuwe aanval verijdeld.

De aanblik van de muur herinnert haar er wel aan dat ze in haar eentje door slecht verlichte straten zwerft. Over monsters maakt ze zich geen zorgen. Stadswachten patrouilleren langs de muur om die paar monsters die de stad binnen weten te komen tegen te houden. Hoewel stadswachten geen magie hebben, zoals Gezegenden, zijn ze goed getraind en bewapend. Het komt maar zelden voor dat monsters binnen de muur verschijnen en als het gebeurt zijn de stadswachten ze snel de baas.

Nee, het zijn Vergetenen waar ze bang voor is. Steeds vaker hoort ze geruchten dat 's nachts de Vergetenen uit hun schuilplaatsen tevoorschijn komen om mensen te overvallen en hun spullen te stelen.

Ze loopt wat harder door en gluurt in elke zijstraat. Haar ademhaling versnelt. Elke schaduw beweegt en elk geluid klinkt als een gemeene lach die haar achtervolgt. Ze beeldt zich in dat schuifelende voetstappen en een zware, bijna grommende ademhaling haar volgen.

"Stel je niet aan," zegt ze hardop om haar eigen stem te horen.

Het geluid blijft aanhouden.

"Het is niets," fluistert ze. "Iemand die zijn hond uitlaat. Dat moet het zijn."

De duisternis slokt haar woorden op en verlamt haar tong als ze ingespannen door de straten tuurt. In dit deel van de stad branden geen lantaarns. Het enige licht dat ze heeft schijnt door de gesloten gordijnen van de huizen. In dat licht ziet ze aan het einde van de straat een gestalte opstaan en ze slaakt een zucht als ze er een menselijke vorm in herkent.

Maar haar zucht verandert in een gesmoorde kreet als de figuur zich nog verder opricht, hoger en hoger, totdat zijn hoofd bijna de dakgoot raakt. Zijn armen raken echter nog steeds de grond en schuiven over de keien als het wezen een paar stappen in haar richting zet.

Haar adem stokt. Haar rationele gedachten vertellen haar dat dit niet mogelijk is. Zoveel ongeluk kan ze toch niet hebben? Tegelijkertijd schreeuwt haar instinct om weg te rennen.

En dus rent ze.

Ze rent door de verlaten, donkere straten totdat haar zij steekt en haar hart als een razende tekeergaat. Een ritmisch geroffel volgt haar. Op vier poten rent het wezen achter haar aan.

Ze sprint door straten en over pleintjes zonder enig idee van waar ze is of waar ze naartoe rent. De enige gedachte die door haar hoofd gaat, in hetzelfde ritme als haar schoenen op de straatstenen, is dat ze het ding voor moet blijven.

Ze hoort de geluiden achter zich zachter worden en net als ze denkt dat ze hem in de wirwar van straten heeft afgeschud, laat haar geluk haar in de steek. De straat die ze in rent loopt dood op een binnenhof. In paniek kijkt ze om zich heen, maar de enige uitgang is het straatje waardoor ze naar binnen is gekomen. Die straat wordt nu geblokkeerd door een massieve gedaante.

Even steekt zijn omtrek af tegen het licht van de huizen. Ze ziet een bol hoofd met piekerig haar, veel te lange armen en een buik nog forser dan die van meneer Tolbur. Dan stapt het wezen de steeg in en wordt hij weer verzwolgen door de duisternis. Hij beweegt zich nu zonder haast. Hij weet dat ze geen kant op kan.

Zodra hij het binnenhof in stapt, schiet Maika als een angstig konijn naar voren. Ze hoopt langs hem te rennen naar de relatieve veiligheid van de straat achter hem, maar zijn belachelijk lange arm komt snel omhoog. Ze hoort het geluid van haar scheurende shirt, maar het duurt even voordat ze de pijn voelt. Zijn klauw heeft gemene striemen over haar schouder getrokken.

Zacht jammerend duikt ze in een hoek ineen. Ze kan nergens meer naartoe. Het monster komt onstuitbaar dichterbij, snuivend alsof de geur van haar bloed hem aantrekt.

Ze heeft geen keus meer.

Ze heft haar hand op naar het wezen, alsof ze hem daarmee wil afweren. Blauwe vonken verschijnen tussen haar vingers en prikken pijnlijk in haar huid.

Ze sluit haar ogen.

“Hé, lelijkerd!”

Door haar gesloten oogleden ziet ze ineens een fel licht. Een tel later klinkt er een angstaanjagend gekrijs. Voorzichtig opent ze haar ogen.

Voor het eerst kan ze het wezen goed zien. Een lange stekelige vacht loopt vanaf zijn kruin over zijn rug naar beneden naar achterovergebogen benen, zoals de poten van een dier, maar de enorme buik en lange armen zijn kaal. Boven op zijn hoofd is de vacht teruggetrokken alsof hij een oudere man is, maar zijn gezicht heeft weinig menselijks. Kleine donkere ogen liggen diep verborgen tussen lagen vet en zijn onderkinnen bengelen heen en weer als hij zijn hoofd beweegt. Hij rolt zijn opgezwollen lippen weg om naar de lichtbron te grommen en toont de naaldachtige tanden in zijn brede mond.

Het monster heft zijn lange armen op en wendt zijn hoofd af van het licht dat uit de ingang van het hofje schijnt, feller dan een lantaarn. Heel even ziet Maika een figuur aan het eind van de steeg staan, geruststellend menselijk in vergelijking tot het monster.

Dan klinkt er een heldere klik. Er verschijnt een tweede bol van licht vlak naast haar. Ze wendt snel haar hoofd af, maar gele vlekken zwemmen al voor haar ogen en ze kan niets meer duidelijk zien. Het monster drukt zich jammerend tegen de muur in een poging bij het licht vandaan te komen, maar hij wordt aan beide kanten ingesloten. Gefrustreerd zwaait zijn bolle hoofd van links naar rechts.

Nog steeds verwoed knipperend om haar tranende ogen de baas te worden, ziet ze hoe de menselijke figuur vanuit de steeg naar haar toeloopt. In de gele aureool van het licht blijkt het een jongeman te zijn, een paar jaar ouder dan zichzelf. Zijn gezicht wordt omlijst door een donkere vlek van haar. Zijn net zo donkere ogen kijken op haar neer.

“Stop je oren dicht,” zegt hij zonder emotie alsof het hem niet kan schelen of ze zijn instructie opvolgt.

Hij haalt iets uit zijn zak dat lijkt op een korte metalen koker en draait zich om naar het monster. Met de koker in zijn hand wijst hij naar het wezen dat nog steeds naar het licht blaast en gromt.

Maika staart de jongeman verbijsterd aan, haar hersenen verlamd door alles wat er om haar heen gebeurt. Pas als een groene gloed zich over de metalen buis verspreidt, dringen zijn woorden tot haar door. Ze slaat haar handen over haar oren op hetzelfde moment dat de gloed uit de koker naar voren springt, op de hielen gevolgd door een harde knal die door het hofje galmt.

De groene bal raakt het wezen recht in zijn borst en met een ijselijke kreet valt hij om. Nog voordat zijn enorme lichaam de grond raakt, valt hij uit elkaar. Dikke zwarte klonten vallen van het lichaam als gesmolten boter en verdwijnen tussen de straatstenen. Er blijft niets van het monster over.

Beduusd kijkt ze op naar haar redder. De jongeman wrijft met zijn laars over de plek waar een van de klonten is neergekomen en schenkt haar geen aandacht. Het metalen voorwerp is alweer in zijn zak verdwenen alsof hij hoopt daarmee te verbergen dat hij magie heeft gebruikt, maar ze weet wat ze gezien heeft.

Terwijl ze iets probeert te bedenken om te zeggen, klinkt er een tweede stem uit de steeg, een stem die ze herkent als degene die het monster voor lelijkheid uitschold.

“Supercool, Peter!”

De jongeman houdt zijn hand op om zijn ogen te beschermen tegen het felle licht. “Doe dat licht uit, Leo.”

“Sorry.” Het excuus klinkt allesbehalve gemeend, maar met een klik verdwijnen de twee bollen en is het hofje weer in diepe duisternis gehuld.

Voetstappen komen naar haar toe.

Met een knip van zijn vingers verschijnt er een veel kleinere lichtbron in de hand van degene die Leo werd genoemd. Hij hurkt voor haar neer. Zijn ogen glijden over haar gezicht, haar kleding en de vlechten in haar haar, en komen tot stilstand op haar bloedende schouder. Nu haar adrenaline afneemt, begint de wond te trekken en te branden.

Ze kan de tranen niet tegenhouden als hij zachtjes haar arm vastpakt en de wond bekijkt.

Hij lijkt iets jonger dan de donkerharige jongen die het monster doodde. Hij heeft kortgeknipt lichtbruin haar. Hoewel ze het in het gelige licht niet goed kan zien, weet ze zeker dat zijn ogen diepblauw van kleur zijn, al heeft ze geen idee hoe ze dat weet.

De jongen kijkt bezorgd op haar neer, maar lijkt gerustgesteld door wat hij ziet. Een kleine glimlach trekt aan zijn mondhoeken. Het past hem goed. Hij lijkt iemand te zijn die vaak lacht.

Plotseling horen ze stemmen en voetstappen: stadswachten en omwonenden komen steeds dichterbij de steeg.

“Ze overleeft het wel,” bromt de oudere jongen. “We moeten gaan, Leo.”

“Ja, oké,” zegt Leo. Hij zwaait waarschuwend een vinger voor haar neus heen en weer. “Voortaan niet meer ‘s nachts over straat lopen, schoonheid.”

Hij staat op en volgt de andere jongen. Duisternis sluit haar in als zijn lichtje hem volgt.

Ze begint te rillen van de kou en de emoties die over elkaar heen duikelen in een onbegrijpelijke wirwar: schrik, opluchting, dankbaarheid, wantrouwen, berusting.

“Wacht,” fluistert ze, haar stem rauw en hees. Ze hijst zichzelf overeind en gebruikt de muur om haar evenwicht te bewaren. Als het pijnlijke geklop in haar schouder is afgenomen, dwingt ze haar voeten naar de ingang van de binnenhof. “Wacht!”

Tegen de tijd dat ze de straat bereikt, zijn de Vergetenen nergens meer te bekennen.

6.

“Weet je zeker dat het een wendigo was?” vraagt Roan.

Leo haalt zijn schouders op. “Geen idee. Ik heb er nog nooit eerder een gezien. Maar het leek wel op wat ze in de boeken beschrijven. Toch, Peter?”

Peter kijkt nors voor zich uit. Roan vraagt zich, niet voor de eerste keer, af of de jongeman boos is op Leo of op de wereld in het algemeen. “Ik denk dat Leo gelijk heeft,” zegt hij uiteindelijk.

“Een wendigo in Razmir...” Roan laat zijn kin in zijn handen rusten, de duistere uitdrukking op zijn gezicht een scherp contrast met zijn sneeuwwitte haar.

Het blijft lange tijd stil in zijn werkkamer. Alleen het zachte gekraak van de comfortabele stoelen breekt de stilte. Leo en Peter kennen Roan goed genoeg om hem niet lastig te vallen, al kan Leo zijn onrust maar moeilijk bedwingen. Hoewel Roan maar een paar jaar ouder is dan de twee jongens, beschouwen ze hem als hun leider.

Een wendigo in de straten van Razmir is de laatste druppel in een emmer vol met slecht nieuws. Diep vanbinnen vloekt hij, maar hij zorgt er zoals altijd voor dat er geen emotie zichtbaar is. Alleen zijn gefronste voorhoofd en de extra kilte in zijn ijsblauwe ogen maken de twee jongens in de kamer duidelijk dat hij bezorgd is.

Uiteindelijk heft hij zijn hoofd op, strijkt het haar uit zijn ogen en zegt kalm: “Onze eerste prioriteit is en blijft de veiligheid van de Schaduwwereld. Zorg dat alle doorgangen bewaakt worden. We hebben meer ogen op straat nodig, maar niet ten koste van onze eigen veiligheid. Ik wil jullie morgennacht opnieuw in de stad hebben. En zorg dat Eric en Melanie de noordkant in de gaten houden.”

Leo en Peter knikken. Leo wil zich al uit de voeten maken als Peters stem hem tegenhoudt.

“Er is nog iets, Roan.”

Roan kijkt naar Peter op, diep vanbinnen nogmaals vloekend. Aan Peters gezicht te zien zal hij niet blij worden van dit nieuws.

“We zijn gezien door een Razmiri.”

Roans wenkbrauwen kruipen omhoog, maar hij zegt niets. Hij laat zijn kille, onbewogen blik eerst op Peter en dan op Leo rusten.

Leo's schoen schuifelt nu nog luider over de houten vloer.

“Ze werd aangevallen door de wendigo,” barst hij plotseling uit. Hij houdt zijn hoofd trots omhoog, maar kan de trilling in zijn stem niet helemaal verdoezelen onder de blik die Roan hem toewerpt. “Als we niet hadden ingegrepen, had het ding haar vermoord!”

Peters norske blik is deze keer wel specifiek voor Leo bedoeld, maar hij zegt niets. Dat hoeft ook niet. Roan weet dondersgoed dat Leo de gene is die de confrontatie heeft geforceerd, ondanks protest van de andere jongen.

Hij zucht en wrijft over zijn slaap. Hij voelt hoofdpijn opkomen. “Je weet dat we alleen maar kunnen overleven als de Razmiri niet weten wie we zijn, Leo. Vergetenen moeten vergeten blijven.”

“Maar...” Leo sputtert onder de oneerlijkheid. “Maar hadden we dan een Razmiri dood moeten laten gaan? Alleen maar om onze identiteit te beschermen?”

Even speelt Roan met de gedachte om Leo te vertellen dat hij dat inderdaad had moeten doen. Dat zou de zaken er in ieder geval een stuk gemakkelijker op hebben gemaakt. Dan zucht hij diep.

“Nee, je hebt gelijk. Als we de persoon die op ons pad komt niet beschermen terwijl we dat wel kunnen, dan zijn we geen haar beter dan de Raad. Maar het maakt de zaken wel lastiger. Gaat ze een probleem vormen?” De laatste vraag stelt hij specifiek aan Peter.

De jongeman denkt even na en schudt dan zijn hoofd. “Het was donker. Ze is jong. Ik denk niet dat ze onze gezichten zou herkennen als ze ons nogmaals ziet.”

“En hoe groot is de kans dat we haar nogmaals tegenkomen?” voegt Leo er behulpzaam aan toe. “Er zijn duizenden mensen in de stad. De kans dat we elkaar nog een keer tegen het lijf lopen is minuscuul.”

Roan knikt en geeft dan met een gebaar te kennen dat ze kunnen vertrekken.

Als de deur achter het tweetal is dichtgevallen, staat hij op en loopt naar het raam. Zijn privévertrekken liggen hoog boven de centrale ruimtes, zodat hij neerkijkt op de eetzaal aan de ene kant en de trainingsruimte aan de andere. Zo kan hij kijken zonder zelf gezien te worden.

Nu kijkt hij toe hoe Leo en Peter de metalen trap afdalen en in de gangen verdwijnen die naar de rest van het ondergrondse complex leiden, om hun bed op te zoeken na een veelbewogen nacht.

“Wat denk jij?” vraagt hij.

Edward stapt uit de schaduwen tevoorschijn. “Ik denk dat heel Razmir een groot probleem heeft,” zegt hij eenvoudig.

Roan blijft zwijgen, maar zijn gedachten bewandelen dezelfde paden als die van Edward. Wolven, aardmannen en soortgelijke wezens verschijnen al sinds mensenheugenis binnen de stadsmuren, al kan niemand verklaren hoe ze binnenkomen. De stadswachten zijn capabel genoeg om die monsters te verslaan voordat ze veel schade aanrichten.

Maar een wending is van een heel andere orde. Als Leo en Peter het wezen niet zo snel op het spoor waren gekomen, hadden een hoop mensen gewond kunnen raken.

“Wat ben je van plan, meester Roan?”

“Je zei het laatst zelf, Edward,” antwoordt hij. “We kunnen niet veel meer doen dan afwachten en onze ogen openhouden. Totdat ik alle stukken heb, kan ik niets anders doen.”

* * *

Rylia loopt door de gangen van het Bastion. Haar slippers klikken zachtjes op de marmeren vloer waardoor de plek nog eenzamer en leger lijkt. Af en toe passeert ze een andere Gezegende, maar het enorme fort is op dit vroege uur voor het grootste deel verlaten.

Pel en Nem zijn er nog niet. Het tweetal kennende liggen ze nog te slapen en ze legt zich erbij neer dat ze zichzelf zal moeten vermaken.

Voor iedere Razmiri zou het Bastion een wonder zijn om te aanschouwen, met zijn hoge plafonds, immense zalen en indrukwekkende standbeelden, maar voor Rylia is het fort de gewoonste zaak van de wereld. Nee, het is juist de stad die achter de grote deuren ligt die haar interesseert. Al die mensen die daar rondlopen en hun levens leiden; daar heeft ze voor haar gevoel nog veel te weinig van gezien.

Als ze zich naar de uitgang van het Bastion begeeft, passeert ze een groep Gezegenden die zich klaarmaken om zich buiten de poorten van de stad te begeven. Een lange blonde man met een enorm tweehandig zwaard op zijn rug geeft bevelen terwijl de andere drie aandachtig luisteren.

“Blijf bij elkaar, zodat we niet te veel aandacht trekken. Als je in de problemen komt, trek je dan terug naar mij en ik zal mijn best doen om de aandacht van de vijand te trekken. Kijk vooral uit voor degenen die vuurspuwen.”

Rylia rilt. Het klinkt alsof ze naar een gevaarlijk gebied gaan. De aardmannen die zij meestal moeten bevechten zijn voor haar al angst-aanjagend genoeg en ze vreest het moment dat ze tegen grotere monsters moet gaan vechten. Vooral Nem kan niet wachten tot ze het op mogen nemen tegen de legendarische draken en de cultus van geschubde wezens die hen dienen. Die gevleugelde monsters worden gezien als de grootste vijanden van de stad, maar Rylia is blij dat het nog een lange tijd duurt voordat zij daarnaartoe gestuurd worden. Ze zijn tenslotte pas net begonnen als Gezegenden. Hun opdrachten bestaan nog uit kleine klusjes in en rondom Razmir, waar het gevaar te overzien is.

Ze schrikt op als er ineens een hand op haar arm gelegd wordt. Ze was zo in gedachten verzonken dat ze niet merkte dat de blonde leider van de groep haar genaderd is. Net voor de deur houdt hij haar staande.

“Genezer?” vraagt hij simpelweg.

Ze knikt. Haar witte gewaden en de simpele houten staf kenmerken haar duidelijk als iemand die de genezende magie beoefent.